Nedumeriri

DE CE TAC ACUM CEI UMILIȚI PÎNĂ MAI IERI?

Istoria, nemiloasă cu noi mai întotdeauna, ne-a adăugat un război al rușilor împotriva noastră. Să nădăjduim că e și ultimul. Să nădăjduim, căci multe au fost actele lor de agresiune contra noastră, agresiuni numite pînă mai deunăzi, eufemistic: ba războaie ruso-turcești, ba "uniri benevole" cu Rusia, ba "victorii ale puterii sovietice", "eliberări"... Toate însă, toate acestea au fost pur și simplu invazii, războaie de jaf și cotropire a pămîntului și pămînturilor noastre.

Cine ar fi putut crede că barbarii din Răsărit vor arăta colții fioroși și acum, la finele unui secol de îndepărtat de întunericul medieval? Și s-a întîmplat însă și aceasta.

Și aproape ca întotdeauna pînă acum, am rămas de unii singuri în fața agresiunii rusești.

După luni și luni de vărsare abundentă de sînge românesc, absolut nevinovat, au luat atitudine O.N.U. Alte mari puteri mai stau pe gînduri..

Nu vedem nimic suspect în faptul că acolo, în Rusia, multe femei varsă lacrimi de sinceră durere citind despre dramaticul final al Annei Karenin, iar mulți bărbați, tot de acolo, umblă cu dureri de cap la amintirea sîngeroasei scene provocate de Hrușciov în chiar casa bătrînei cămătărese din Petersburg. Dar cum rămîne cu compasiunea și mila pentru lacrimile și sîngele vărsat în chiar aceste zile (nu acum un veac și mai bine!) pe malurile Nistrului? Să nu înțeleagă oare cu adevărat - cel puțin unele state din Occident, că azi sînt agresate orașele și satele Moldovei Răsăritene, iar mîine, foarte posibil, rachetele și bombele rusești vor avea drept țintă Berlinul, Parisul sau Londra?

Și mai tristă, și mai neînțeleasă ni se pare însă tăcerea celor care au fost umiliți și obidiți, pînă mai deunăzi, de ruși, de sovietici. De ce tac Țările Baltice, ocupate și pîngărite la fel de brutal și mișelește ca și noi, ba chiar în aceiași ani și în temeiul aceluiași act de vînzare-cumpărare a demnității și patrimoniului altor popoare? Finlandezii, să fi uitat ei deja agresiunea rușilor, din iarna lui 1939? Ungurii, să fi dat și ei uitării sîngele lor, cu care hoardele trimise de Moscova au spălat, în 1956, străzile și piețele Budapestei? Iar cehii și slovacii, cum pot urmări, luînd apă în gură, derularea sîngeroasei drame de pe malurile Nistrului? Oare să nu-i fi învățat nimic trista experiență a "vizitei de prietenie", în țara lor, a tancurilor sovietice, în 1968? De ce nu luați atitudine, frați polonii, voi, a căror patrie a fost sfîrtecată de trei ori în sec.18, de muscali, de trei ori - de săbiile căzăcești, în veacul trecut și tot de atîtea ori de tancurile bolșevicilor în acest secol, care se pare că-și dă duhul tot sub semnul agresivității native a imperialiștilor roșii?

Poate că nu dădeam glas acestor frămîntări dacă ne-ar fi lăsat în pace, măcar pe o clipă, vechea, verificata de vreme maximă: "Cine tace - consimte"...

Dar nu putem să nu trăim cu speranța - încă! - că cei înjosiți, cei pătimiți de mentalitatea sucită și de tăișul mereu strălucind al agresorilor din Răsărit se vor solidariza totuși pentru a nu admite ca cel călcat de atîtea ori în picioare să fie pînă la urmă exterminat. Că se vor uni, și cît mai repede. Chiar mîine poate fi prea tîrziu: sabia lui Damocles, made in Tula (sau Moscova, Petersburg, Kuban - n-are nici o importanță localitatea, Rusia-i mare!) se leagănă continuu deasupra noastră, azi fiind ca nicicînd aproape de capetele pe care le vrea retezate.

Vlad POHILĂ

PARLAMENTARII DIN CHIȘINĂU, MAJORITARI LA BUCUREȘTI

De multe ori am constatat prezența Domnului întru apărarea neamului românesc. Noul Ierusalim se zidește în fiecare clipă, cu toată împotrivirea furibundă a forțelor potrivnice. Hristos a pătimit prin răstignire pentru toți oamenii, iar acum suferă și acționează solidar în toți oamenii, pe drumul Golgotei îndumnezeirii ființei umane. Sînt încredințat, că pentru ieșirea din tragedia în care se zbate poporul român, există un plan divin. Parlamentarii din Chișinău vor avea majoritatea în Parlamentul României. Ar fi un fel de recompensă pentru cei ce au fost lipsiți de țară. Întregul popor român îi așteaptă la locul ce li se cuvine, acum, în contextul alegerilor generale din România. Lipsiți zeci de ani de țară, ei o iubesc cu ardoare. Suferind de zeci de ori mai mult decît românii dintre Tisa și Prut, sînt și vor fi mai buni români. Fiind hăcuiți, din tată în fiu, de imperiul sovietic, dar supraviețuind, au experiența rezistenței, a luptei deschise și ascunse cu agresorul. Rănile lor sînt garanție pentru existența statului român. Numai cei căzuți în robie prețuiesc cum se cuvine libertatea. Parlamentarii de la Chișinău sînt așteptați la București pentru a-și exercita atribuțiile față de întregul popor român, nu doar în cîteva județe ale acestuia. Românii din teritoriile ocupate sînt diamantul de rezistență a neamului românesc. Dumnezeu a pregătit marile șanse și pentru noi, românii. De orice înfiriziere vor profita imperialii, pentru a înlocui cîtușele vechi cu altele, noi.

Gheorghe GAVRILĂ COPIL

Domnule ambasador al Rusiei la București,

Vă trimitem comunicatul nostru nr. 15/14.03.1992, în două exemplare, din care unul pentru dl Elțin și unul pentru dl Kravciuk.

Rugăm să ne transmiteți că sîntem decișI să ne ducem la îndeplinire această acțiune, și nimic nu ne va opri, nici chiar trecerea înot a Prutului și a Nistrului, dacă altfel nu va fi posibil.

Personal Dvs. ne-ați elogiat pentru curajul de a face acel miting pro Gorbaciov cînd încă mulți stăteau în expectativă, iar dacă acum ne-am decis să ne apărăm frații, cu mîinile goale, sper că nu ne veți privi altfel!..

Regretăm că, la nivel de stat, Rusia, extrasă din contextul vechiului U.R.S.S., nu întreprinde nimic pentru marile reparații care ni le datorează, atît din punct de vedere material, cît și moral, cu atît mai de neînțeles cu cît Dvs. înșivă ați denunțat pactul Molotov-Ribbentrop.

Dacă dl Elțin vrea să continue politica fostei U.R.S.S., fostului imperiu țarist, mai ales cînd observă că chiar și în cadrul Federației Ruse a început procesul de centrifugare (cecenii, tătarii), înseamnă că se joacă aceeași piesă repudiată de istorie, dar cu alte măști.

Noi îl facem vinovat pentru tot ce se întîmplă în Transnistria pe domnia sa, deoarece:

1. Nu a convocat, sau n-a cerut convocarea întregului aparat de conducere al C.S.I. pentru analizarea de urgență a situației și luarea de măsuri în consecință;

2. Nu a trecut sub tutela Republicii Moldova toate unitățile militare ale C.S.I. de pe teritoriul său, așa cum a procedat cu Ucraina (nu trebuie să-i reamintim noi că din punct de vedere juridic precedentul devine lege!);

3. Nu a ordonat comandantului suprem al armatei traducerea în fața instanțelor militare a tuturor acelora care au vîndut armament, de la automate și grenade, la tancuri și rachete, atît în Moldova, cît și în Armenia și Azerbaigean, și nici nu a emis un decret special pentru pedepsirea acelora care în viitor vor mai îndrăzni s-o facă. În această situație nu ne vom mai mira dacă vom auzi că într-o zi ostașii și ofițerii armatei C.S.I. vor vinde chiar și bombe atomice!..

Concluzionînd, considerăm că încă nu este tîrziu să se dea mercenarilor din Transnistria un ultimatum pentru predarea armelor, și pacea se va reinstaura în 24 de ore.

În măsura în care se întreprinde această acțiune, și se vor oferi garanții viabile Republicii Moldova că lucrurile vor intra cu maximă operativitate în normal, ne angajăm să oprim desfășurarea acestui marș, care, vă asigurăm, vă va face o penibilă reclamă în fața lumii întregi!..

Pînă atunci, ai Dvs. sinceri

Asociația 21 decembrie

ASOCIAȚIA 21 DECEMBRIE 1989 BUCUREȘTI

COMUNICAT

Luînd notă de perpetuare samavolniciilor de sorginte bolșevică, la care se dedau hoardele căzăcești pe ambele maluri ale Nistrului, situație care de mult a ieșit de sub orice control, în primul rînd de sub cel al rațiunii,

Ținînd cont de pasivitatea sau ineficiența condamnabilă a tuturor angrenajelor puterii, atît din dreapta cît și din stînga Prutului,

Avîndu-se în vedere că demnitatea, mai ales pentru români, este nu o simplă variantă opțională, ci o trăsătură de caracter constitutivă, ce nu poate fi opresată de nimeni și de nimic, consecventă principiilor sale de nonviolență, plătite cu sînge în Revoluția din Decembrie 1989,

ASOCIAȚIA 21 DECEMBRIE

cu sediul la București, str. Batiștei nr.24 A, sector 2, tel. 159635, face, către cei cărora nu le este indiferentă soarta fraților noștri din Basarabia, cea de atîtea ori răstignită și tot de atîtea ori renăscută din propria-i cenușă, tineri, vîrstnici, bărbați, femei, în primul rînd către cei călîți în focul revoluției, către studenți și elevi, către toți cei care nu se tem: de moarte, următorul

APEL

Înscrieți-vă voluntari, ori personal, la sediul asociației noastre, ori prin poștă (cererea va trebui să cuprindă obligatoriu, numele, prenumele, data nașterii, seria și nr.B.I., adresa și nr. de telefon),

În vederea organizării unui

MARȘ DE PROPORȚII

în scopul alungării definitive de pe teritoriile românești a tuturor acelora care din bîte și-au făcut cărți de vizită.

Să oferim, dacă altfel nu se poate, piepturile noastre armelor automate Kalașnikov ale acestor bande de sălbatici, pripășiți în perimetrul civilizat al Europei.

Invităm încă de pe acum mass-media ale omenirii să se alăture marșului nostru!

Consiliul de conducere

Moldova sau Țara Nenoroc

FOTOREPORTER "ȘI DE, ȘI ÎN" RĂZBOI...

N. Pojoga, directorul fotoagenției ARGUS:

Agenția ARGUS încearcă să-și creeze un stil în ce privește fotografia "fierbinte", de presă. Meseria de fotoreporter nu este ușoară, dimpotrivă. Sîntem siliți să depășim o inerție a fotografiei clasice, înscenate, trase de păr, cum s-ar spune. Dar ținem cont și de experiența școlii sovietice, deloc neglijabilă. Stilul se face însă prin muncă istovitoare, care, pe lîngă talent, atenție, consecvență, implică și foarte multă dragoste. Împreună cu Serghei Voronin, colegul meu, dorim să punem bazele unei școli de tip nou, să obținem niște burse în străinătate care să deschidă tinerilor dotați pentru fotoreportaj alte drumuri decît cele care au existat la vremea potrivită, pentru noi.

* * *

Ce-am simțit pe cîmpul de luptă? Întîi și-ntîi, frică. La urma urmei, ne naștem cu acest sentiment. Stă așa, pitită în piele, în trup și erupe din cînd în cînd. Dar e vorba de un alt tip de frică decît aceea dictată de lașitate. Poate, frica de a nu-mi putea duce treaba la bun sfîrșit, de a nu-mi putea face meseria așa cum ar trebui. Apoi, o stare de tensiune care mă ține permanent în gardă, care mă împiedică să dorm. Memoria înregistrează, odată cu fiecare apăsare de buton: a cincisprezecea, a douăzecea fotografie. "Da, asta va fi pentru pagina întîi". În alte condiții, m-aș întoarce în laborator, spunîndu-mi, ia să vedem ce am bun. Așa, însă, știu perfect, încă de pe drum, ce poate rămîne și ce nu.

Apropo de meseria de a te include într-un eveniment. Am rugat pe cineva dintr-un T.A.B. să mă "arunce", cum zic ei, în linia întîi. Și pe drum - așa au fost împrejurările - am intrat în luptă pe post de încărcător. Adică, trebuia să împing cartușele în mitralieră. Într-un fel eram pus în situația să-mi calc promisiunea pe care o făcusem față de mine însumi: să nu trag, să nu mă implic direct în conflict. Mi se părea că trebuie să rămîn un simplu observator. Și, mărturisesc, mă rugam în gînd să se întîmple ceva care să mă împiedice. Poate a fost simplă coincidență, dar, la un moment, s-a blocat arma și am fost nevoiți să ne oprim.

* * *

Cazacii? De aproape i-am văzut morți, morți de trei zile. Ai lor n-au avut curajul să-i îngroape, cu toate că au beneficiat de așa-numitul coridor de caritate. Cît despre cei vii... Mercenari nenorociți... dar care își fac foarte bine meseria...

* * *

Nu e război clasic. E un război politic. Și lucrul acesta se răsfrînge și asupra tabloului luptelor. Iată o ciudățenie: Varnița e o suburbie a Tighinei. Un pichet de polițiști și voluntari stau chiar sub clădirea unde stau postați cazacii lunetiști. Bizar, nu? Din punctul de vedere al imaginii, e trist că oamenii se deprind cu împușcăturile.

* * *

Am urmărit tot timpul copiii și bătrînii. Noi, cei din generația de mijloc, după ce am gustat din plin din comunism, cred că avem deja imprimată în minte ecuația acestui război. Există. Nu ne mai miră nimic. Dar copiii și bătrînii nu acceptă atît de ușor faptul că în jur se împușcă oameni. Cu băieții noștri din Transnistria avem multe afinități. Dintre care dotarea noastră ca fotoreporteri și a lor ca luptători. Armele lor se defectează ușor, căci sînt de tip vechi. Unii își aduc de-acasă pușca de vînătoare. La noi... ba sare obiectivul, ba declanșatorul se blochează. Mai lipim, mai oftăm, dar mergem înainte. E un fel de solidaritate a nedotării. Oameni sîntem.

* * *

Niște mecanizatori de la baza agricolă în două ore și jumătate au reparat un T.A.B. aparținînd poliției din Cosnița. Cum s-a dus vestea în sat că s-a stricat mașina, au venit cîțiva oameni din sat, înarmați cu chei, cu ciocane, de-și făceau cruce militarii. Românizarea populației din Transnistria se poate face și peste noapte, atunci cînd oamenii devin conștienți că au nevoie de ei, că "arde". Ei vorbesc prost românește. Nu e vina lor, iar asta-i altă poveste...

* * *

Oamenii din sat au pus mîna pe arme. Sîntem noi lăsători de la Dumnezeu, dar atunci cînd vine dușmanul, dispar dușmăniile interne, dispare teama. Femeile vin cu fasole bătută, la care am auzit o replică, la fel cu cea din RĂCEALA lui Soresco: "Fasole și cu ceapă, o nebunie!"